

РЕШЕНИЕ

№ 15998

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 02.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на
прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2130** по описа за **2025**
година докладвано от съдия Виржиния Петрова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс
/АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество „ЛЕВ ИНС“ АД срещу
Решение №259 от 20.01.2025 г. по НАХД №14793/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно
отделение, 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-175 от
03.09.2024 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/,
ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което наказателното постановление на
касатора на основание чл.644, ал.2, пред.2, вр. с ал. 1, т.2, вр. с §1, т.52 от Допълнителните
разпоредби на Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000
лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Недоволен от решението, касаторът моли за отмяната му с
доводи за неправилно приложение на материалния закон - основание за касационно оспорване по
чл.348, ал.1, т.1 НПК. Касаторът твърди, че не е извършил вмененото му нарушение. В тази
връзка сочи, че на 18.03.2024 г. с писмо, изх.№ 2373 ЗК „Лев Инс“ АД се е произнесъл в цялост
по претенцията с частичен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение за нанесените
увреждания по челното стъкло на застрахования автомобил извън рамките на установеният от КЗ
срок от 15 работни дни, но на 01.03.2024г. с платежно нареждане касационният жалбоподател е
изплатил на Х. К. застрахователно обезщетение за нанесени увреждания в размер на 334.98 лв.С
изпращането на писмо изх.№2373/18.03.2024г. застрахователното дружество е изпълнило
задължението си, вменено от чл. 108, ал.1 от КЗ, като се произнася с частичен отказ за изплащане

на застрахователно обезщетение. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено и НП.

Ответникът по касационното оспорване – Комисията за финансов надзор, в съд.з. представляван от юрк. Л., като представя и писмени бележки, оспорва жалбата и моли да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XXV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване. По съществото ѝ, касационният съд взе предвид следното:

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка: на 28.01.2024г. пред „ЗК Лев Инс“ АД е предявена претенция, регистрирана с №5000-1501-24-250211, вследствие на подадено от Х. Й. К. уведомление за настъпило застрахователно събитие – злоумишлени действия, в резултат на което са причинени увреждания на лек автомобил „О. А. С. Вагон“, с рег. [рег.номер на МПС] , и на основание на договор за имуществена застраховка „Каско“, обективиран в застрахователна полица № 93002410001926. На 28.01.2024г., заедно с предявяването на претенцията, на застрахователя са представени доказателства, необходими за установяването ѝ по основание и размер. На 28.01.2024г. на „ЗК Лев Инс“ АД са представени пълни и точни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението и е извършен оглед на автомобила и са съставени съответните документи за това. На 06.02.2024г. К. е представил пред застрахователя изисканите от него служебна бележка издадена от МВР, фактура и декларация, а на 09.02.2024г. представил и доказателства, че всички вноски от застрахователната премия по договора са платени. След 09.02.2024г. от увреденото лице не са изисквани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанията и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 от Кодекса за застраховането (КЗ), както и документи, изискуеми по силата на нормативен акт.

На 01.03.2024г. с платежно нареждане жалбоподателят се е произнесъл частично по предявената претенция, като е изплатил на К. застрахователно обезщетение в размер на 334.98 лв. На 18.03.2024г. с писмо с изх. № 2373 ЗК „Лев Инс“ АД се произнася в цялост по претенцията, като отказва изплащане на обезщетение за уврежданията, нанесени по челното стъкло на застрахования автомобил.

Предвид горното актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че от 09.02.2024г. за „Лев инс“ АД е възникнало задължението по чл.108, ал.1 КЗ да се произнесе в срок 15 работни дни, т.е. не по-късно от 01.03.2024г., по предявената щета по един от начините, алтернативно посочени в т.1 и т.2 от същата разпоредба – да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано да откаже плащането. В случая застрахователят се е произнесъл частично по претенцията на 01.03.2024г., като е изплатил

обезщетение за част от уврежданията, а на 18.03.2024г. е отказал плащане за другата част.

При така установеното фактически, актосъставителят, административно-наказващият орган и районният съд са приели, че е налице нарушение по чл.108, ал.1 КЗ. В тази връзка, настоящата съдебна инстанция приема следното:

Член 108, ал.1 КЗ е разположен в Глава седма „Система на управление“ на Дял втори „Изискания към управлението и дейността на застрахователи и презастрахователи“ на КЗ. Разпоредбата постановява, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10, 13-18, раздел II, буква “А” от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, като определи и извърши застрахователното плащане или го откаже. Така и с оглед систематичното място на чл.108, ал. 1 КЗ, и с оглед формулировката му, предвиденият с него срок важи за произнасянето на застрахователя по предявените пред него претенции по застраховка “Каско” на автомобилистите.

С оглед на изричното разграничение по чл. 108, ал. 3 от КЗ, при претенция по застраховка “Каско”, съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ застрахователят трябва да се произнесе по нея, в срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, за установяване на основанието и размера ѝ. А само когато те не са представени се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ за окончателно произнасяне до 3 месеца от предявяване на претенцията по чл. 380 от КЗ. Тоест, когато са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, както е в конкретния случай, приложим е срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а когато те не са представени - срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Произнасянето в горните срокове следва да е по отношение на цялата претенция, като частичното изпълнение на задължението, не води до извода за липса на административно нарушение. В случая претенция №5000-1501-24-250211 е окомплектована на 09.02.2024г. с всички необходими доказателства по чл. 106 от КЗ, след тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства по настъпилото застрахователно събитие. Застрахователното обезщетение за част от уврежданията е изплатено на 01.03.2024г., а за друга част е отказано на 18.03.2024г. т.е. извън законния срок от 15 работни дни-до 01.03.2024г. включително, с което несъмнено е реализирал административно нарушение по текста на чл.108, ал.1 КЗ.

Неоснователно е възражението, че с частичното плащане на обезщетението на 01.03.2024г. застрахователното дружество е изпълнило задължението си. В случая е налице заведена една претенция, с един номер и в тази връзка произнасянето само по част от претенцията на 01.03.2024г. не може да се приема за произнасяне в законоустановения срок. От събраните по делото доказателства се установи, че на 18.03.2024г. с писмо изх.№2373 застрахователят отказва частично изплащане на претенцията като се произнася в цялост по нея. Като това произнасяне е извън законоустановения срок визиран в чл.108, ал.1 от КЗ и следователно предвид, че се е произнесъл извън срока, то същият е извършил административно нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Правилни са и изводите на СРС, че извършеното не може да се квалифицира като маловажен случай, като касационната инстанция напълно споделя мотивите на СРС в тази връзка. Относно индивидуализацията на наказанието, съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, на юридическо лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. Имууществената санкция в случая е наложена в минималния размер, поради което не може да се приеме, че тя не съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на първоинстанционното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав

счита, че обжалваното решение е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника на основание чл. 63д, ал. 5 във връзка с ал. 4 от ЗАНН във връзка чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ (ЗПП) във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 80лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №259 от 20.01.2025 г. по НАХД №14793/2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-175 от 03.09.2024 г., издадено от заместник-председател на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което наказателното постановление на касатора на основание чл.644, ал.2, пред.2, вр. с ал. 1, т.2, вр. с §1, т.52 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането, е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК:[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор съдебни разноси в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.